

obč. zák., ježto není nástupcem v právu ten, kdo vykonává právo jiné. Názoru tomuto není na závalu ustanovení Šu 1477 obč. zák. Tento upravuje jenom otázku, že držitel, dovolávající se třicetiletého výkonu držby, nepotřebuje prokazovati důvod svého nabytí, ale neupravuje otázky vpočtení držby a jeho podmínek. Proto nerozhoduje, zda byla držba předchůdců žalovaného bezelstnou, kdyžtž oni vykonávali jiné právo, než si osobuje žalovaný. Neprávem míní dovolatel, že proti němu je žaloba vlastnická promlčena. Vlastnictví samo se nepromlčuje a lze je ovšem vydržeti. Promlčeti se může ovšem určitý žalobní nárok z práva vlastnického plynoucí, tedy na př. žalobní nárok vlastnický pro určité porušení vlastnictví. Ale o takové promlčení ve sporném případě nejde. Žalobci nedomáhají se nároku pro porušení vlastnictví, které nastalo před uplynutím doby promlčecí, nýbrž pro porušení svého práva z poslední doby. Žalovaný by tedy mohl namítati sice vydržení práva, vlastnictví omezujícího, to však činí neprávem, jak bylo již shora dovozeno. Nemůže však namítati promlčení žaloby vlastnické pro rušení z poslední doby.

Čís. 6259.

Po exekuční dražbě nemovitosti nelze již povolití odklad exekuce, třebaž žádost o odklad došla na soud před dražbou.

(Rozh. ze dne 9. září 1926, R II 248/26.)

Den před exekuční dražbou nemovitosti žádal povinný na soudě, by byl povolen odklad exekuce vzhledem k podané jím žalobě podle Šu 35 ex. ř. Soud první stolice usnesením vydaným den po exekuční dražbě zamítl návrh na odklad exekuce. Rekursní soud odklad exekuce povolil a příklep zrušil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurs vymáhajícího věřitele do usnesení rekursního soudu, jímž byl k rekursu povinného povolen jím navržený odklad exekuce a příklep exekučním soudem udělený zrušen, jest odůvodněn. Třebaž žádosti dlužníkovy jednak za odložení exekuce z důvodu §§u 42 čís. 5 a 35 ex. ř., jednak za zrušení exekuce z důvodu Šu 40 ex. ř. došly k soudu den před dražbou, bylo o nich rozhodnuto až den po dražbě a po uděleném příklepu, a tento den jest po vyřízení žádostí dlužníkových rozhodným, i když udělení příklepu není ještě pravoplatným. Odkladem exekuce má býti strana povinná ušetřena případné újmy, jež jí z provedení exekuce hrozí a proto odklad provedené již exekuce nemůže dosíci účele. Totéž platí o zrušení exekuce již provedené. Zrušení provedených exekučních úkonů při odkladu exekuce podle druhého odstavce Šu 43 ex. ř. nehodí se na tento případ, neboť jednak i tento předpis předpokládá exekuci dosud zcela neprovedenou, takže je třeba ještě dalších

exekučních úkonů, jež právě mají býti odloženy, jednak jest zrušení provedených úkonů ve smyslu uvedeného ustanovení jen za jistých podmínek a jistot přípustné. Těchto předpokladů tu není. Za tohoto stavu věci rekursní soud neprávem povolil odklad exekuce dlužníkem navržený a bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a obnoviti usnesení prvního soudu, jímž žádosti dlužníkovy byly zamítnuty.

Čís. 6260.

Bylo-li ujednáno mezi hypotekárním věřitelem a vlastníkem zavazene nemovitosti, že věřitel nechá svou pohledávku na nemovitosti váznouti, vymaže-li dlužník předchozí hypoteku, nemůže se věřitel domáhati splnění tohoto závazku k výmazu, pakli svou pohledávku vypověděl.

(Rozh. ze dne 13. září 1926, Rv II 234/26.)

Žalující hypotekární věřitelka ujednala se žalovanými spoluvlastníky zavazene nemovitosti, že nechá váznouti svou pohledávku na jejich nemovitosti, zaplatí-li a dají-li vymazati knihovní pohledávku K-ových 14.000 Kč předcházející její pohledávce. Žalobkyně po té svou pohledávku žalovaným vypověděla. Žalobu, již domáhala se na žalovaných, by dali vymazati předchozí pohledávku 14.000 Kč, procesní soud prvního stádu zamítl, dovolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Mylným je prý názor prvního soudu, že smlouvou byla vázána pouze žalobkyně, nikoliv žalovaní, jimž ponecháno na vůli splniti podmínku, že žalovaní po splnění podmínky mohli žádati plnění od žalobkyně, že však žalobkyně nemá práva žádati plnění po nich. Přehlédnuto prý bylo, že žalobkyně skutečně nechala dle ujednání svou pohledávku ihned dále váznouti a žalovaní nemohli se jeho plnění na ní domáhati a, lze-li mluvit o podmínce, byla by tu pouze podmínka rozvazovací a tu je otázkou, zda tato rozvazovací podmínka je potestativní, zda dle úmyslu stran bylo žalovaným ponecháno na vůli, splní-li ji čili nic. Žalovaní, kupující dům, chtěli, by žalobkyně svou knihovní pohledávku nechala váznouti. Žalobkyně, majíc obavu o svou pohledávku, svolila pod podmínkou, že dostane se se svou pohledávku do pořadí jistotu poskytujícího. Chtěla svoliti, když žalovaní se zavážou, že předcházející pohledávku dají vymazati. A to Benedikt F. slíbil, jakmile zaplatí tuto pohledávku a bude míti vkladnou kvitanci. To i později opakoval a převzal tedy tento závazek. Prvý soud však prý jen z části vzal tyto skutečnosti za základ rozsudku. Dle úmyslu stran nebylo tu smlouvy s podmínkou, nýbrž byla tu dvojstranná smlouva, a každá strana se zavázala k určitému plnění, žalobkyně že nechá váznouti svou pohledávku, první žalovaný k výmazu pohledávky K-ových. Toto ujednání stalo se současně v bezprostřední souvislosti. Povinnost žalovaných byla jen na neurčitou, zcela krátkou lhůtu oddálena, ježto bylo třeba kvitanci si opatřiti. Chování se žalovaného, jednajícího i za spolužalovanou, neodpovídalo prý poctivému styku. Slib svůj dodržel do té doby, dokud pova-